

своитѣ братя—Българитѣ“.

Когато се свърши и тази приказка, Пенчо попита отново:

— Мамо, да не си ходила и ти да гледашъ какъ се биѣхтъ Сърби и Българи при Сливница, Драгоманъ и Пиротъ?

— Не, отговори майка му, азъ не съмъ видѣла даже отдалечъ тѣзи мѣста.

— А отъ гдѣ знаешъ тѣзи нѣща за тази братска война, попита Пенчо замислено.

— Отъ книгитѣ, отговори майка му.

— Отъ кои книги?

— Отъ книгата: „Боятъ при Сливница“.

Другъ пѣтъ майка му бѣ разказала приказката за побѣдата на Крума надъ грѣцкиятъ царъ Никифора.

— А познавашъ ли, мамо, този юначенъ български царъ?

— Не, него и дѣдо ти не го знае даже; защото е живѣлъ много години прѣди насъ.

— А отъ гдѣ знаешъ тогава какъ му отрѣзали главата и какъ ѣхъ позлатили послѣ на винена паница?

— Отъ книгитѣ.

— Отъ кои книги?

— Отъ „Историята на Българитѣ“.

По едно врѣме на Пенчови дойдохъ отъ Пловдивъ гости; — това бѣхъ вуйчови му. Тѣ се бавихъ у тѣхъ около три недѣли и се завърнихъ у дома си. Прѣзъ това врѣме майка му не можа да му разказва приказки, защото се залиса съ гоститѣ. Когато гоститѣ си отидохъ, тя му разказа приказката за възстанието въ Клисура и Сопотъ и за Боримечката.

— А бѣше ли тамъ, когато опитвахъ черешовия топъ да ли ще гърми? запита Пенчо майка си.

— Не, чадо, нашиятъ градъ е далечъ отъ това мѣсто, та нито тогава съмъ ходила тамъ, нито отпослѣ.

— А отъ гдѣ знаешъ за Боримечката, за черешовия топъ и за толкова още много нѣща?

— Отъ книгитѣ.

— Отъ кои книги?